

PROLÓGUS

London, 1820 tavasza

Késő éjszaka

– A piké azoknak kedvez, akiknek jó a memóriájuk – jelentette ki Chatteris gróf, kijelentését különösebben senkinek sem szánva.

Lord Hugh Prentice meg sem hallotta. Túl messze volt, az ablak melletti asztalnál, és ami ebből a szempontból relevánsabb, kissé ittas volt. Ám ha Hugh hallotta volna Chatteris megjegyzését – és nem lett volna részeg –, azt gondolta volna: *Ezért játszom én inkább pikét.*

Ezt természetesen nem mondta volna hangosan. Hugh nem az a típus, aki megszólal csak azért, hogy hallassa a hangját. De ezt gondolta volna. És arckifejezése megváltozott volna. Ajka egyik sarka megrezzent volna, jobb szemöldöke felível, éppen csak, alig láthatóan, de mégis, annyira, hogy a gondos megfigyelő önelégültnek tarthatná.

Bár a londoni társaságban nemigen akadt gondos megfigyelő.

Hugh kivételével.

Hugh Prentice mindent észrevett. És mindenre emlékezett is. Az egész *Rómeó és Júliát* el tudta volna mondani.

Szóról szóra. A *Hamletet* is. A *Julius Caesart* nem, de csak azért, mert soha nem szánta rá az időt, hogy elolvassa.

Elég ritka tehetség volt, annyira, hogy Hugh az Etonban töltött első két hónapjában hatszor kapott fegyelmezést puskázásért. Hamar rájött, hogy az élet sokkal könnyebb, ha vizsgáin szándékosan elront egy-egy választ. Nem mint ha nagyon a szívére vette volna a csalás vádját – ő tudta, hogy nem csalt, és nemigen érdekelte, hogy más mit gondol róla –, de olyan nyűg volt tanárai elé citáltatni, ott állni és engedelmesen tűrni, hogy kérdezzék, és felöklendezni a tananyagot, amíg meg nem győződtek ártatlanságáról.

Memóriája azonban igazán a kártya világában jött jól. Ramsgate márki kisebbik fiaként Hugh tudta, hogy öröksége egészen pontosan semmi lesz. A kisebbik fiúktól azt várták, hogy lépjenek be a hadseregbe, menjenek egyházi pályára vagy a szerencsevadászok táborát gyarapítsák. Mivel Hughnak egyik ilyen tevékenységhez sem volt temperamentuma, valami más megélhetési forrás után kellett néznie. A szerencsejáték pedig olyan könnyű, ha az ember képes minden egyes megjátszott lapot felidézni. Sorrendben! Az egész este folyamán megjátszott lapokat sorrendben.

Csak az volt nehéz, hogy olyan úriembereket találjon, akik hajlandók vele játszani, hiszen Hugh figyelemre méltó pikétudása legendás volt. De ha a fiatalemberek elég részegek voltak, mindig szerencsét próbáltak. Mindenki arra vágyott, hogy ő legyen, aki Hugh Prentice-t kártyában legyőzi.

A probléma az volt, hogy ezen az estén Hugh is „eleget” ivott. Ez nem gyakran fordult elő. Sosem érezte jól magát úgy, hogy elveszti az irányítást elméje felett, ami egy palack bor elfogyasztása után bekövetkezett. Ám éppen a barátaival

tivornyázott, és valami lebujba mentek, ahol a kriglik nagyok voltak, a tömeg lármás és a nők különösen begyesek.

Mire visszaértek a klubba és elővették a pakli kártyát, Daniel Smythe-Smith, akit nemrégiben iktattak be grófi birtokába, Winsteadbe, szintén alaposan kapatos volt. Igen élénk leírással szórakoztatta a társaságot a szolgálólányról, akit éppen meghágott, és Charles Dunwoody esküdözött, hogy visszamegy abba a korcsmába és túl... szárnyalja Daniel teljesítményét, és Marcus Holroyd is – Chatteris ifjú grófja, aki mindig egy kicsit komolyabb volt a többieknél – olyan nagyon nevetett, hogy kis híján felborult a székével.

Hugh inkább a pultos lányt szerette, mint Daniel cseléd lányát – kevésbé testes, kissé ruganyosabb, de amikor részleteket akartak megtudni tőle, csak vigyorgott. Természetesen a lány testének minden felületére emlékezett, de – természetesen – sosem beszélt szerelmi ügyeiről.

– Most legyőzlek, Prentice! – jelentette ki Daniel igen magabiztosan. Imbolyogva az asztal fölé hajolt, jellegzetes vigyora szinte elvakította a többieket. Mindig is ő volt a társaság sármőrje.

– Az ég szerelmére, Daniel – horkant fel Marcus –, ne kezd már megint!

– Nem, nem, meg tudom csinálni. – Daniel meglóbálta az ujját, és felnevetett, amikor ettől a jelentéktelen mozgástól elvesztette az egyensúlyát. – Most tényleg meg tudom csinálni.

– Meg tudja! – kiáltott fel Charles Dunwoody. – Tudom, hogy képes rá!

Senki sem akarta ezt kommentálni. Láthatóan még a józan Charles Dunwoody is sok hamis állítást észlelhetett.

– Nem, nem, meg tudom tenni – erősködött Daniel. – Mert te – ingatta ujját nagy vonalakban Hugh felé –...mert te is sokat ittál.

– Nem annyit, mint te – mutatott rá Marcus, de a mondatot sűrű csuklással tarkította.

– Számoltam – jelentette be Daniel győzedelmesen. – Többet ivott.

– Én ittam a legtöbbet – dicsekedett Dunwoody.

– Akkor neked kifejezetten *muszáj* játszaniod – mondta Daniel.

Lapot osztottak, bort szolgáltak fel és mindenki nagyon jól érezte magát, egészen amíg...

Daniel nyert.

Hugh pislogott, az asztalon lévő kártyákat bámulta.

– Nyertem – jelentette be Daniel egyáltalán nem jelentéktelen csodálkozással. – Láttatok már ilyet?

Hugh lelki szemei előtt végigpörgette a megjátszott lapokat, ügyet sem vetve arra, hogy némelyik lapot meglehetősen homályosan érzékeli.

– Nyertem – ismételte Daniel, ezúttal régi, legjobb barátjának, Marcusnak.

– Nem – mondta Hugh, leginkább csak magának. Ez nem lehetséges. Ez egyszerűen nem lehetséges. Kártyában még sosem veszített. Éjjel, amikor aludni próbált, amikor igyekezett nem figyelni, gondolataiban megjelent minden lap, amit aznap megjátszott. Sőt, amit azon a héten megjátszott.

– Nem tudom, hogyan csináltam – mondta Daniel. – Király volt, aztán hetes és én...

– Az ász volt – csattant fel Hugh, aki képtelen volt még egy percig hallgatni ezt az ostobaságot.

– Hmmm – pislogott Daniel. – Lehetséges.

– Szentséges ég! – kiáltott fel Hugh. – Valaki hallgattassa már el!

Csendre volt szüksége. Koncentrálnia kell, felidézni a kártyákat. Ha képes lesz rá, ez az egész elmúlik. Olyan volt, mint amikor későn ért haza Freddie-vel, és apjuk már várta őket a...

Nem, nem, nem. Az valami teljesen más dolog volt. Ez itt kártyajáték. Piké. Sosem vesztett. Ez volt az egyetlen dolog, amire számíthatott, fix pont az életében.

Dunwoody a fejét vakarta, a kártyákat nézte, hangosan számolt.

– Azt hiszem, hogy...

– Winstead, te nyavalyás csaló! – kiáltott fel Hugh. A szavak akaratlanul törtek fel torkából. Nem tudta, honnan erednek, vagy mi készítette, hogy ezt így kimondja, de amint megtette, a szavak a levegőben lebegtek.

Hugh remegni kezdett.

– Nem – szólt Daniel remegő kézzel, zavart arckifejezéssel. Csak így. Egyszerűen: *nem*. Úgy össze volt zavarodva, mint...

De Hugh nem gondolt volna erre. Nem gondolhatott erre, ezért inkább talpra ugrott, felborítva az asztalt, és ragaszkodott ahhoz az egyetlen tényhez, amit igaznak tudott: ő *soha* nem veszít kártyán.

– Nem csaltam – szólt Daniel hevesen pislogva. Odafordult Marcushoz: – Nem szoktam csalni.

De nyilvánvalóan csalnia kellett. Hugh gondolatban újra végignézte a kártyákat, figyelembe sem véve, hogy a treff király kezében igazi furkósbot van, és a tízest üldözi, aki bort iszik olyan pohárból, amilyen az imént összetört a lábánál...

Hugh üvöltöni kezdett. Fogalma sem volt, mit mond, csak azt tudta, hogy Daniel csalt és a kőr dáma megbotlott és 42-szer 306 az mindig 12 852, nem mintha lett volna valami fogalma arról, hogy mi köze ennek bármihez, de már bor tocsogott szerte a padlón, és kártyák heverték szanaszét, és Daniel csak állt a fejét ingatva, és azt mondta: – Miről beszél?

– Semmiképpen nem lehetett nálad az ász – sziszegte Hugh. – Az ász az alsó után volt, ami pedig a tízes mellett...

– De nálam volt – mondta Daniel vállat vonva, és bőfentett.

– Nem lehetett nálad – vágott vissza Hugh ingadozva, az egyensúlyáért küzdve. – Minden kártyát ismerek a pakliban.

Daniel lenézett a kártyákra. Hugh is, a káró királynőre, amelynek nyakán úgy csöpögött a madeira bor, mintha vér lenne.

– Figyelemre méltó – mormogta Daniel egyenesen Hugh szemébe nézve. – Nyertem. Nahát, nyertem!

Vajon gúnyolódik? Vajon Daniel Smythe-Smith, Winstead tiszteletre méltó grófja *gúnyolódik* vele?

– Elégtételt követelek – mordult Hugh.

Daniel meglepetten kapta fel a fejét.

– Tessék?

– Nevezd meg a ségedeidet!

– Te most párbajra hívsz ki engem? – Daniel hitetlenkedve fordult Marcus felé: – Azt hiszem, párbajra hív.

– Daniel, fogd be a szádat! – mordult rá Marcus, aki hirtelen sokkal józanabbnak tűnt, mint a többiek.

Ám Daniel legyintett, és az intés ellenére megszólalt.

– Hugh, ne hülyéskedj!

Hugh nem gondolkodott. Előrelendült. Daniel oldalra ugrott, de nem volt elég gyors, és mindketten a földre estek. Hugh csípője az asztal egyik lábának csapódott, de alig érezte. Püfölni kezdte Danielt – egy, kettő, három, négy ütés –, aztán négy erős kéz lerántotta róla, fel és el, de Hugh közben sem türtőztette magát.

– Te átkozott csaló!

Mert ezt biztosan tudta. És Winstead ráadásul *kigúnyolta* őt.

– Te idióta! – felelte Daniel, letörölve a vért az arcáról.

– Elégtételt veszek rajtad.

– Ó, nem – mordult Daniel. – Én veszek elégtételt rajtad.

– A tisztáson? – kérdezte Hugh hűvösen.

– Hajnalban.

Néma csend volt. Mindenki arra várt, hogy valamelyik férfi észhez tér.

De nem tértek észhez. Magától értetődő, hogy nem tértek észhez.

Hugh mosolygott. Fogalma sem volt, mi mosolyogni valója lehet, de érezte, hogy arcán végighúzódik a mosoly. És amikor Daniel Smythe-Smithre nézett, egy másik férfi arcát látta.

– Hát legyen.

– Nem kell megtenned – mondta Charles Dunwoody elkomorulva, miután befejezte Hugh fegyverének szemlélését.

Hugh válasza sem méltatta. Rettenetesen fáj a feje.

– Úgy értem, én elhiszem neked, hogy csalt. Nyilván csalt, mert mindig te nyersz. Fogalmam sincs, hogyan csinálsz, de így van.

Hugh alig mozdította a fejét, de tekintete a másik férfi arcára vándorolt. Vajon Dunwoody most őt vádolja csalással?

– Azt hiszem, matematika van a dologban – folytatta Dunwoody, észre sem véve Hugh cinikus arckifejezését. – Mindig furamód jó voltál benne.

Remek. Az ember mindig örül, ha fura nyomoroncnak nézik.

– ...és azt *tudom*, hogy matematikában nem csaltál sosem. Az ég a tanúm, mennyit gyötörtünk az iskolában.

– Dunwoody grimasszal nézett fel. – Tényleg, hogyan csinálsz?

Hugh ferde pillantással nézett rá.

– Ezt éppen *most* kérdezed tőlem?

– Ó! Nem. Nem, persze hogy nem.

Dunwoody köhécselt és egy lépést hátralepett. Marcus Holroyd tartott feléjük, feltehetően azzal a szándékkal, hogy véget vessen a párbajnak. Hugh nézte, ahogy Marcus csizmája falja a nedves pázsitot. A bal lábával hosszabbat lépett, mint a jobbal, de nem nagyon. Talán még tizenöt lépés, és odaér hozzájuk, esetleg tizenhat, ha komisz kedvében van és nagyon közel jön.

De ő Marcus. Tizenötnél biztosan megáll.

Marcus és Dunwoody kicserélte a pisztolyokat, kölcsönösen megvizsgálták a két fegyvert. Hugh a seborvos mellett állt, aki *tele* volt hasznos információval, és ezt mind ontotta rá.

– Pontosan itt – mondta a seborvos, felső combjára csapva. – Láttam már olyat. Combartéria. Úgy vérzik a sérült, mint egy disznó.

Hugh egy szót sem szólt. Nem fogja *meglőni* Danielt. Volt néhány órája, hogy lenyugodjon, és bár még mindig dühös volt rá, nem látott okot, hogy megölje.

– De ha valami igazi fájdalmasat akar – folytatta a seborvos –, a kéz és a láb sosem rossz találat. Azokat a csontokat könnyű eltörni, és pokolian sok ideg fut azokon a testtájakon. Plusz nem lehet halálos sebet okozni. Túl messze van a fontos szervektől.

Hugh nagyon jól tudott embereket kirekeszteni a tudatából, de ezt még ő sem hagyhatta megjegyzés nélkül.

– A kéz nem fontos?

A seborvos végignyalta a fogsorát, aztán cuppogó hangot hallatott, feltehetőleg valami beragadt ételt távolított el. Vállat vont.

– Hát, nem a szív.

Ebben igaza volt, ami azért bosszantotta. Hugh-nak az idegeire ment, ha idegesítő embereknek igazuk volt. Ám ha a seborvosnak egy csepp esze lett volna, befogta volna a száját.

– Csak a fejre ne lőjön – intette a seborvos vállat vonva. – Azt senki nem akarja, és nem csak arról a szegény ördögről beszélek, akibe a golyó fúródik. Szétfröccsen az agyvelő, az arcot feltépi a golyó. Nagyon tönkre tudja vágni a temetést.

– Te választottad ezt a felcsert? – kérdezte Marcus.

Hugh lazán Dunwoody felé mozdította a fejét.

– Ő találta.

– Borbély vagyok – felelte a seborvosként alkalmazott ember védekezően.

Marcus a fejét ingatta, és visszasétált Danielhez.

– Felkészülni, uraim!

Hugh nem igazán tudta, ki adta ki ezt a parancsot. Talán valaki, aki tudomást szerzett a párbajról és valószínűleg csak hencegni akart. Londonban a legirigyeltebb és legnagyobb figyelmet keltő mondat az, hogy „A saját szememmel láttam.”

– Célra!

Hugh felemelte a karját és célzott. Háromujjnyira, jobbra Daniel vállától.

– Egy!

Szentséges isten, el is feledkezett a számolásról.

– Kettő!

Mellkasa összeszorult. A számolás. A kiáltás. A számok ezúttal az ellenségei. Az apja hangja, harsány és diadalmas, és Hugh igyekszik meg sem hallani...

– Három!

Hugh összerezzen.

És meghúzta a ravaszt.

– Aúúúúúúúúúúúúúú!

Hugh meglepetten nézett Danielre.

– A kénköves pokolba! Meglőttél! – kiáltott Daniel. Vállához kapott, gyűrött fehér ingén vörös folt terjedt.

„Mi van?” – kérdezte magától Hugh. – „Ez nem lehet.” Oldalra célzott. Nem nagyon mellé, de nagyon jól tudott löni. Nagyon is jól.

– Krisztus az égben! – mordult a seborvos, és futólépésben indult a mező másik oldalára.

– Meglőtted! – hebegte Dunwoody. – Miért tetted?

Hugh nem talált szavakat. Daniel megsérült, talán halálos sebet kapott, és ő tette. Ő tette. Senki nem kényszerítette. És Daniel így is felemeli véres kezét, *szó szerint* véres kezét...

Hugh felsikoltott. Érezte, hogy a lába cafatokra szakad.

Miért gondolta, hogy hallani fogja a lövést, mielőtt érezné? Tudta, mi történik. Ha Sir Isaac Newtonnak igaza van, akkor a hang 331 métert tesz meg másodpercenként. Hugh körülbelül húszméternyire állt Danieltől, ami azt jelenti, hogy a golyó által megtett út...

Gondolkodott. És gondolkodott.

De nem tudta kidolgozni a választ.

– Hugh! Hugh! – szólt Dunwoody kétségbeesetten. – Hugh, jól vagy?

Hugh felnézett Charles Dunwoody elmosódott arcára. Ha felfelé néz, akkor nyilván a földön van. Pislogott, próbálta élesíteni a világ képét. Vajon még részeg? Este rengeteget ivott, a Daniellel való összetűzés előtt és után is.

Nem, nem részeg. Legalábbis nem annyira. Meglőtték. Legalábbis úgy gondolta, hogy lövést kapott. Olyan érzés volt, mintha golyó fúródott volna belé, de már nem is fáj annyira. Ez persze megmagyarázná, miért van a földön.

Nyeldekelt, lélegezni próbált. Miért olyan nehéz lélegezni? Hát nem a lábát találta a golyó? *Ha* egyáltalán golyó találta el. Még mindig nem volt biztos abban, hogy ez történt.

– Ó, istenem! – szólt egy új hang. Marcus Holroyd, zihált, arca hamuszürke volt.

– Nyomni! – mordult a borbély. – És vigyázni arra a csontra!

Hugh szólni próbált.

– Érszorítót! – mondta valaki. – Kössünk rá érszorítót?

- Hozzák a táskámat! – ordított a seborvos.
Hugh megint megpróbált megszólalni.
- Ne erőltesd meg magad! – szólt Marcus, azzal megfogta a kezét.
- De ne aludj el! – tette hozzá Dunwoody kétségbeesetten. – Tartsd nyitva a szemedet!
- A combom! – reccsent Hugh hangja.
- Tessék?
- Mondjátok meg a seborvosnak – zihálta, szünetet tartva, hogy erőt gyűjtsön. – A comb. Vérzik, mint egy disznó.
- Miről beszél? – kérdezte Marcus.
- Én... én... – Dunwoody mondani akart valamit, de torkán ragadt a szó.
- Mi az? – kérdezte Marcus szigorúan.
- Hugh ekkor Dunwoodyra nézett. Betegnek látszott.
- Azt hiszem, tréfálni próbál – felelte Dunwoody.
- Szentséges ég! – mordult Marcus élesen, és olyan arc kifejezéssel fordult vissza Hugh felé, amit az igen nehezen tudott értelmezni. – Te ostoba, akaratos... Tréfál. Jesszus, még tréfál!
- Ne sírj! – szólt Hugh, mert úgy tűnt, hogy könnyen elsírhatja magát.
- Kösd meg szorosabban! – mondta valaki, és Hugh érezte, hogy valami megrándul a lábán, aztán nyomást érzett, erős nyomást, és aztán Marcus azt mondta:
- Jobb lenne, ha hátrébb...
- És ennyi volt.

Amikor Hugh kinyitotta a szemét, sötét volt, és ágyban feküdt. Lehet, hogy eltelt egy egész nap? Vagy több? A párbaj hajnalban volt. Az ég még rózsaszín.

– Hugh?

Freddie? Mit keres itt Freddie? Nem emlékezett rá, mikor tette be a bátyja a lábát legutóbb az apja házába. Hugh a nevét akarta kimondani, és megmondani, mennyire örül, hogy láthatja, de a torka hihetetlenül száraz volt.

– Ne próbálj beszélni! – mondta Freddie, és előrehajolt. Ismerős szőke feje a gyertya fénykörébe ért. Mindig is hasonlítottak egymásra, jobban, mint a fivérek általában. Freddie kissé alacsonyabb volt, kissé törékenyebb alkatú, kissé szőkébb, de ugyanolyan zöld szemük és szögletes arcuk volt. És a mosolyuk is egyforma.

Már ha mosolyogtak.

– Hadd adjak egy kis vizet – mondta Freddie, azzal óvatosan kanalat illesztett Hugh ajkához, és szájába csorgatta a folyadékot.

– Még – hörögte Hugh. Nem maradt semmi, amit lenyelhetett volna. Minden cseppet beszívott kiszáradt nyelve.

Freddie még néhány kanál vizet adott neki, aztán az mondta: – Várjunk egy kicsit. Nem akarok egyszerre túl sokat itatni veled.

Hugh bólintott. Nem tudta, miért, de bólintott.

– Fáj?

Fájt, de Hugh-nak olyan furcsa érzése volt, hogy nem is fájt annyira, amíg Freddie meg nem kérdezte.

– Még megvan – mondta Freddie, az ágy vége felé bólintva. – A lábad.

Persze hogy megvan. Mert pokolian fáj.

– Van úgy, hogy az ember azután is érzi a fájdalmat, hogy elvesztette a végtagját – sietett elmagyarázni Freddie meglehetősen idegesen. – Úgy hívják, fantomfájdalom. Olvastam róla, nem is tudom, mikor. Régebben.

Ez valószínűleg így van. Freddie emlékezete majdnem olyan jó volt, mint Hugh-é, és az ő ízlése mindig a biológia tudománya felé húzott. Gyerekkorukban Freddie gyakorlatilag a szabadban élt, a földet ásta, a gyűjteményébe keresett darabokat. Hugh néhányszor követte, de teljesen elunta magát.

Hugh hamar rájött, hogy az ember bogarak iránti érdeklődése nem nő a becserkészett bogarak számával. Ugyanez volt a helyzet a békákkal.

– Apa odalent van – közölte Freddie.

Hugh behunyta a szemét. Ez volt a legközelebbi mozdulat, ami a bólintáshoz hasonlított.

– Ide kéne hoznom – jegyezte meg Freddie különösebb meggyőződés nélkül.

– Ne!

Eltelt egy perc, és Freddie megszólalt.

– Tessék, még egy kis víz. Nagyon sok vért vesztettél. Azért vagy ilyen gyenge.

Hugh még néhány kanálnyi vizet vett magához. A nyelés is fáj.

– A lábad is eltört. A combcsont. Az orvos helyre tette, de azt mondta, a csont szilánkosan tört. – Freddie köhécsejt, a torkát köszörülte. – Attól tartok, jó ideig ágyhoz leszél kötve. A combcsont a legnagyobb csont az emberi testben. Hónapokig tart, míg begyógyul.

Freddie hazudott. Hugh a hangjában hallotta. Ami azt jelenti, hogy néhány hónapnál tovább fog tartani a gyógyulás. Az is lehet, hogy egyáltalán nem gyógyul meg. Lehet, hogy nyomorék lesz.

Az nem lenne valami jó.

– Milyen nap van? – kérdezte Hugh rekedtes hangon.

– Három napig voltál eszméletlen – felelte Freddie, jól értelmezve a kérdést.

– Három napig! Szentséges ég!

– Tegnap érkeztem meg. Corville értesített.

Hugh bólintott. Kiderült, komornyikjuk értesítette Freddie-t, hogy az öccse majdnem meghalt.

– Mi van Daniellel? – kérdezte.

– Lord Winstead? – Freddie kínjában nyeldekelt. – Lord Winstead elment.

Hugh szeme tágra nyílt.

– Nem, nem, nem úgy, hogy meghalt – tette hozzá Freddie gyorsan. – A válla megsérült, de különben jól van. Csak elhagyta Angliát. Apa megpróbálta letartóztatni, de nem haltál meg még...

Még. Ez mulatságos.

– ...és, nos, nem tudom, mit mondott neki ezen kívül apa. Másnap eljött meglátogatni téged. Nem voltam ott, de Corville elmondta, hogy Winstead próbált bocsánatot kérni. Apa erről hallani sem akart... ismered apát. – Freddie nyeldekelt, a torkát köszörülte. – Azt hiszem, Lord Winstead Franciaországba ment.

– Vissza kell ténie – szólt Hugh reszelős hangon. – Nem Daniel hibája volt. Nem ő akart párbajozni.

– Igen, ezt elmondhatod apának – jegyezte meg Freddie feszegetve. – Arról beszélt, hogy levadássza.

– *Franciaországban?*

– Nem is próbáltam meg a józan eszére hatni.

– Nem, persze hogy nem. Mert ugyan ki tudna egy őrült józan eszére hatni?

– Azt hitték, meg fogsz halni – magyarázta Freddie.

– Értem.

És ez volt az egészben a legrosszabb. Hugh tényleg értette.

Ramsgate márki nem választhatta meg az örökösét. Az elsőszülöttségi jog kötelezte, hogy Freddie-nek adja a címet, a földeket, a vagyont, gyakorlatilag mindent, amire nem vonatkozott az öröklési korlátozás. Ám mindenki tudta, hogy ha Lord Ramsgate választhatott volna, Hugh lett volna a választott.

Freddie huszonhét éves és még nem házasodott meg. Hugh remélte, hogy még megnősülhet, de tudta, hogy nincs nő a világon, akin megakadna Freddie szeme. Elfogadta ezt a fivérével kapcsolatban. Nem értette, de elfogadta. Azt kívánta, bárcsak Freddie megértené, hogy még megnősülhet, teljesítheti a kötelességét és leveheti ezt az átkozott felelősséget Hugh válláról. Biztosan rengeteg olyan nő van, aki nagyon örülne, hogy nem kell megosztani vele a hitvesi ágyat, amint a gyerekzsoba megfelelően benépesült.

Hugh apja azonban annyira utálkozott, hogy közölte Freddie-vel, ne is fárassza magát nőszüléssel. Néhány évig ő viselheti a címet, de Lord Ramsgate úgy tervezte, végül Hugh vagy a gyermekei kapják.

Nem mintha Hugh-t nagyon szerette volna.

Nem Lord Ramsgate volt az egyetlen nemes, aki nem látott okot arra, hogy gyermekeiről egyenlően gondoskodjon. Hugh jobb lenne Ramsgate-nek, így Hugh jobb és pont.

Mert mindannyian tudták, hogy a márki szerette a birtokát, Ramsgate-et, Hugh fiát és Freddie fiát, pontosan ebben a sorrendben.

És Freddie-t talán egyáltalán nem.

– Kérsz laudánumot? – kérdezte Freddie hirtelen. – Az orvos azt mondta, adhatunk, ha felébredsz.

Ha. Még mulatságosabb, mint a még.

Hugh bólintott és hagyta, hogy bátyja nagyjából ülő helyzetbe kerüljön.

– Szentséges ég, ez nagyon rossz – mondta, és miután kiitta tartalmát, visszaadta a csészét Freddie-nek.

Freddie megszagolta az üledéket.

– Alkohol – erősítette meg. – A morfint alkoholban oldják.

– Pont arra van szükségem – mormogta Hugh. – Még több alkoholra.

– Tessék?

Hugh csak ingatta a fejét.

– Örülök, hogy felébredtél – mondta Freddie olyan hangon, hogy Hugh kénytelen volt észrevenni, bátyja nem ült vissza mellé a székre, miután kimérte neki a laudánumot. – Megkérem Corville-t, hogy szóljon apának. Tudod, én inkább nem tenném, ha nem muszáj...

– Persze, persze – mondta Hugh. Jobb hely a világ, amikor Freddie nem kerül az apja szeme elé, de időnként valakinek beszélnie kell az öreg nyavalyással, és mindketten tudták, hogy jobb, ha az Hugh. Az, hogy Freddie idejött,

régi otthonukba, a St. James negyedbe, azt mutatta, hogy mennyire szereti öccsét.

– Holnap benézek hozzád – szólta Freddie, az ajtónál megállva.

– Nem muszáj – szólta Hugh.

Freddie nyeldekelt, aztán másfelé nézett.

– Akkor talán holnapután.

Vagy később. Hugh akkor sem hibáztatná, ha egyáltalán nem térne vissza. Freddie nyilván arra utasította a komornyikot, hogy csak később értesítse apját a Hugh állapotában bekövetkezett változásról, mivel majdnem egy egész nap telt el, mire Lord Ramsgate berontott a szobába.

– Ébren vagy – mordult.

Érdekes, mennyire vádló hangon mondta ezt.

– Te nyavalyás idióta! – mordult Ramsgate. – Majdnem megöletted magadat. És miért? Na, miért?

– Örülök, hogy látom, apa – felelte Hugh. Már fel tudott ülni az ágyban. Sérült lába előrenyúlt, mint egy darab fa. Egészen bizonyos volt benne, hogy a hangja a valóságosnál jobb egészségi állapotot mutat, legalábbis ez volt a szándéka, mert Ramsgate márkival az ember sose mutasson gyengeséget.

Ezt már egészen fiatalon megtanulta.

Apja megvetéssel nézett rá, de különben teljesen figyelmen kívül hagyta ezt a gúnyos megjegyzést.

– Meg is halhattál volna.

– Tapasztaltam.

– Szerinted ez mulatságos? – csattant fel a márki.

– Ami azt illeti, nem találom mulatságosnak – felelte Hugh.

– *Tudod*, mi történt volna, ha meghalsz.

Hugh bágyadtan mosolygott.

– Ezen már én is gondolkodtam, de vajon tudhatja az ember, mi történik vele valójában a halál után?

Szentséges ég, milyen élvezet volt nézni, ahogy az apja arca feldagad és elvörösödik. Egészen addig öröm volt nézni, amíg tombolni nem kezdett.

– Hát te a világon semmit nem veszel komolyan? – tette fel az egyáltalán nem költői kérdést a márki.

– Sok mindent komolyan veszek, de ezt nem.

Lord Ramsgate visszatartotta a lélegzetét, egész teste remegett a haragtól.

– Mindketten tudjuk, hogy a bátyád sosem fog megőszülni.

– Ó, hát *erről* van szó! – szólt Hugh tettetett meglepettséggel.

– Nem hagyom, hogy Ramsgate-et elveszítse a családk!

Hugh e kirohanás után tökéletesen időzítve megfelelő hosszú szünetet tartott, aztán megszólalt: – Ugyan, Robert bácsi nem olyan rossz. Hiszen Oxfordba is visszavették. Illetve először igen.

– Hát így állunk? – reccsent a márki hangja. – Csak azért akarsz megöletni magadat, hogy velem ellenkezz és engem idegesíts?

– Úgy képezem, ennél lényegesen kevesebbel is idegesíteni tudnám. Úgy is, hogy annak rám nézve sokkal kellemetlenebb következményei lennének.

– Ha meg akarsz szabadulni tőlem, tudod, mit kell tenned – szólt Lord Ramsgate.

– Megölni önt, atyám?
– Te átkozott...
– Ha tudtam volna, hogy ilyen könnyű, igazán...
– Csak vegyél feleségül valami bolond lányt és adj nekem örököszt! – üvöltött az apa.

– Ha már mindenképpen meg kell történnie – szót Hugh lehengerlő nyugalommal –, jobban szeretném, ha nem lenne bolond.

Az apa remegett a dühtől, egy teljes perc telt el, mire meg tudott szólalni.

– Meg kell bizonyosodnom arról, hogy Ramsgate a családban marad.

– Soha nem mondtam, hogy nem fogok megházasodni – mondta Hugh, bár fogalma sem volt, hogy miért érezte szükségét, hogy akár ennyit is közöljön. – De nem akkor fogom ezt tenni, amikor ön óhajtja. Ráadásul nem vagyok az örököse.

– Frederick...

– Frederick is megnősülhet – vágott apja szavába Hugh, minden szótagot élesen artikulálva.

De apja csak felhorkant és az ajtó felé indult.

– Ó, apám! – kiáltott Hugh, mielőtt apja kilépett volna az ajtón. – Kérem, üzenjen Lord Winstead családjának, hogy biztonságban visszatérhet Britanniába.

– Nem térhet vissza. Magától értetődően nem. Felőlem ott rohadhat a francban. Vagy Franciaországban – szót a márki fanyar, kárörvendő nevetéssel. – Szerintem a kettő ugyanaz.

– Semmi nem indokolja, hogy ne térhetne vissza – mondta Hugh, olyan nyugodtan, türelemmel, amire maga

sem gondolta képesnek magát. – Mint megállapítottuk, nem ölt meg engem.

– Rád lőtt.

– Én lőttem rá először.

– A vállát találtad el.

Hugh a fogát csikorgatta. Apjával vitatkozni mindig is fárasztó volt, és már régen be kellett volna venni a laudánumot.

– Az én hibám volt – bökte ki.

– Nem érdekel. A saját lábán hagyta el a helyszínt. Te meg nyomorék vagy, aki most már talán képtelen lesz gyereket nemzeni.

Hugh érezte, hogy szeme tágra nyílik az ijedségtől. A lábát érte a lövés. A lábát.

– Erre nem is gondoltál, ugye? – szólt a lord gúnyosan.

– Az a golyó artériát talált. Csoda, hogy nem haltál meg a vérvesztéségtől. Az orvos szerint a lábadban van elég vér ahhoz, hogy ne kelljen levágni, de hogy a tested többi részébe is jut-e elég vér, annak csak Isten a megmondhatója. – Azzal felrántotta az ajtót, aztán a válla fölött még egy utolsó megjegyzést vetett hátra: – Winstead tönkretette az életemet. Nyugodt lélekkel tehetem tönkre az övét.

Hugh sérüléseinek mértéke csak hónapok múlva vált nyilvánvalóvá. A combcsontja begyógyult. Némiképp.

Combizma lassan összeforrt. Már ami maradt belőle.

A jó hír a rosszban az volt, hogy minden jel arra mutatott, képes lesz gyermeket nemzeni.

Nem mintha ez szándékában állt volna. Illetve ami lényegesebb körülmény: nem mintha erre lehetőség kínálkozott volna.

Ám amikor az apja érdeklődött – illetve inkább követelte –, és lerántotta róla a takarót egy német doktor jelenlétében, akivel Hugh nem szívesen találkozott volna egy sötét sikátorban... Hugh visszarántotta magára a takarót, dermesztő szégyent színlelt, és hagyta, hogy apja azt higgye, sérülése gyógyíthatatlan.

És Hugh a gyötrelmes gyógyulás egész ideje alatt kénytelen volt apja házában maradni az ágy csapdájában, és ki kellett bírnia egy ápolónő mindennapos gondoskodását, akinek sajátos kezeléséről a barbár hun Attila jutott eszébe.

Az ápolónő külsőleg is hasonlított a barbár hunra. Legalábbis olyan fizimiskája volt, amely Hugh szerint Attila kedvére való lett volna. Tény, hogy az összehasonlítás nem volt valami hízelgő.

A hun Attilára nézve.

De Hugh az ápolónő Attilát, bármilyen durva is volt, még mindig jobban kedvelte, mint az apját, aki mindennap pontosan négy órakor megjelent egy pohár brandyvel (csak egy pohárral, Hugh-ra sosem gondolt), és elmondta a legújabb híreket arról, hogy mit ért el Daniel Smythe-Smith üldözése során.

És nap mint nap, délután négy óra egy perckor Hugh arra kérte az apját, hogy hagyja abba.

Csak hagyja már abba.

Persze nem hagyta abba. Lord Ramsgate megesküdött, hogy levadássza Danielt, addig üldözi, míg valamelyikük meg nem hal.

Végül Hugh annyira felépült, hogy elhagyhatta a Rams-gate-házat. Nem volt sok pénze – csak a kártyanyeremé-nye abból az időből, amikor még kártyázott –, de arra elég volt, hogy felvegyen egy inast és kibéreljen egy kis lakást az Albanyban, amely épület közismert volt arról, hogy előke-lő születésű, de szerény anyagiakkal rendelkező fiatalurak lakták.

Újra megtanult járni. Hosszabb távon botra kellett tá-maszkodnia, de a saját lábán el tudott jutni egy bálterem egyik végéből a másikba.

Nem mintha báltermekbe járt volna.

Megtanult a fájdalommal élni, mert a rosszul összeforrt csont szüntelenül fájdalmat okozott, és a sérült izom is fájón lüktetett.

Erőt vett magán, és rendszeresen látogatta apját, hogy megpróbálja rá hatni, meggyőzni, hogy hagyjon fel Daniel Smythe-Smith üldözésével. De semmi sem hatott. Apja úgy ragaszkodott a bosszúhoz, ahogy az ember olyan erősen markol valamit, hogy ujjpercei teljesen elfehérednek. Tom-bolt, hogy most már sosem lesz fiúunokája, és ez az egész Winstead gróf miatt van.

Az a tény sem hatott, hogy Hugh rámutatott: Freddie tel-jesen egészséges, és meglepheti őket azzal, hogy megnősül. Sok férfi nősült meg annak ellenére, hogy egyáltalán nem volt kedve a házassághoz. A márki köpött erre. Szó szerint a padlóra köpött, és kijelentette, hogy ha Freddie meg is nősülne, soha nem lenne képes fiút nemzeni. De ha mégis, ha valami csoda folytán megtenné, az a gyermek nem lenne méltó a család nevére.

Nem, ez az egész Winstead bűne. Hugh-nak kellett volna gondoskodni a Ramsgate-birtok örököséről, és tessék, mi lett belőle! Mihaszna nyomorék. Aki valószínűleg ugyanúgy képtelen fiút nemzeni.

Lord Ramsgate soha nem bocsát meg Daniel Smythe-Smithnek, az egykor nagyon szép és népszerű Winstead grófnak. Soha.

És Hugh, akinek életében egykor egy biztos pont volt, hogy minden problémát több szempontból tudott szemlél-
ni és megtalálta a leglogikusabb megoldást, most teljesen tanácstalan volt. Sokszor gondolt arra, hogy megnősül, de annak ellenére, hogy úgy *tűnt*, teste teljesen hibátlanul mű-
ködik, nem lehetett kizárni azt az eshetőséget, hogy a golyó
valóban okozott valami kárt. Ráadásul, gondolta, ahogy
lenézett nyomorék lábára, vajon van-e olyan nő, akinek így
is kell, aki így is elfogadná?

Aztán egy napon valami hirtelen elővillant emlékezeté-
ből, egy tűnő pillanat abból a beszélgetésből, amit Freddie-
vel folytatott, közvetlenül a párbaj után.

Freddie azt mondta, hogy meg sem próbált a márkí jó-
zan észére hatni, és Hugh azt felelte: *Nem, persze hogy nem.*
És arra gondolt: *Mert ugyan ki tudna egy őrült józan észére
hatni?*

Végre megtalálta a választ.

Csak egy másik őrült képes erre.